

Proto neprávem žalobkyně mluví o udržování chodníku ve schůdném stavu, což prý bylo povinností žalovaného jako spoluvlastníka domu, jehož správu vede. To by bylo vyžadovalo probrati otázku, kdo jest povinen udržovati chodník, zdali majitel domu či obec (§ 92 stav. řádu pro Čechy), čehož nebylo potřebí v souzeném případě vzhledem k uplatňovanému důvodu náhradního nároku. Správně se proto obmezil odvolací soud na otázku, zdali žalovaný splnil povinnost uloženou vlastníkům domů citovaným policejním řádem. Tato povinnost jest jiná v době, když padá sníh, a jiná v době náledí. Napadl-li sníh, jsou vlastníci a správci domů povinni dáti očistiti sníh s chodníků ihned, jakmile přestane sněžit. Padal-li sníh po více dní, jsou povinni dáti jej odházeti každého dne časně z rána a očistiti chodníky. Podle zjištění soudu první instance padal v den nehody sníh po celý den, a to od 8 hodin do 11 hodin dopoledne velmi silně, potom slabě, ale nepřetržitě do 24 hodin v noci a napadlo ho za den 12 cm. Z toho jest usuzovati, že v době úrazu nenastala pro žalovaného povinnost dáti očistiti sníh s chodníku (§ 14, odst 1 policejního řádu). V odstavci 4 téhož článku jedná se o povinnosti vlastníka domu postarati se o posypání chodníku v době náledí a opominutí této povinnosti tvoří podle vývodů dovolání vlastně důvod uplatněného náhradního nároku vůči žalovanému. Žalobkyně dovozuje, že výraz »náledí« v tomto článku policejního řádu nelze vykládati úzce, jak to činí odvolací soud, nýbrž, že výraz ten znamená každou kluzkost chodníku způsobenou buď zmrzlou vodou nebo ušlapaným a uklouzaným sněhem, tedy každou kluzkost způsobenou vlivem zimního a mrazivého počasí. Pro takový rozsah tohoto pojmu v souzeném případě nebylo předneseno nic a jest proto při výkladu hleděti k obvyklému významu použitého slova. Náledí jest souvislý ledový povlak na půdě nebo na předmětech na zemi, který se utvoří po náhlém tání nebo dešti (Příruční slovník jazyka českého, III., 123). Právě tento vznik ledového povlaku a obyčejně veliký rozsah jeho činí chůzi nejistou a nebezpečnou a proto ukládá se vlastníkům domů zvýšená povinnost co do sypání chodníku i opakovaného prodlení dne v době náledí. Podle zjištěného stavu však nebylo v době nehody náledí v tomto smyslu a proto nezanedbal žalovaný povinnost uloženou mu v policejním řádě.

Čís. 17452.

S pojmenováním »šafář« je spojen určitý pojem, vyčerpávající rozsah a povahu zaměstnancovy činnosti a jest proto zaměstnanec, který dělal na menším statku za nepřítomnosti zaměstnavatele menší dispocice, přikazoval koně, dozíral na postup ženských prací na poli, pracoval i sám s traktorem, s koňmi nebo i ručně, oprávněn domáhati se vydání služebního vysvědčení v tom smyslu, že byl zaměstnán jako šafář.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1939, Rv I 1066/39.)

Žalobce se domáhá na žalovaném vydání vysvědčení toho obsahu, že žalobce byl u žalovaného zaměstnán od 1. června 1926 do 16. čer-

vence 1938 jako šafář. Prv ý s o u d žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest posouditi, zda s pojmenováním »šafář«, jehož užití v služebním vysvědčení se žalobce domáhá, jest spojen určitý pojem, vyčerpávající rozsah a povahu zaměstnancovy činnosti, neboť účelem vysvědčení jest, aby z něho bylo patrné, jakého druhu a jaké povahy byla skutečná činnost zaměstnancova v podniku zaměstnavatelově (Sb. n. s. č. 14940). Vychází-li se ze zjištění, jež učinil odvolací soud, jest opodstatněn závěr, že pojem »šafář« jest zcela pravidelný a určitý a že proto stačí k určení vyčerpávajícímu rozsah a povahu zaměstnancovy činnosti. Lze se proto domáhati služebního vysvědčení, v němž činnost zaměstnancova jest označena pojmenováním »šafář«. Pro posouzení otázky, zda i žalobci přísluší vysvědčení, že byl u žalovaného šafářem, jest jedině rozhodné, jaké práce žalobce skutečně u žalovaného konal, kdežto okolnost, k jakým pracím byl přijat a jak byl za ně odměňován, jest nerozhodná (Sb. n. s. č. 11627). Podle zjištění odvolacího soudu žalobce dělal za nepřítomnosti žalovaného menší dispoice, přikazoval koně, dozíral na postup ženských prací na poli, pracoval i sám, a to s traktorem, s koňmi nebo i manuálně, takže jeho skutečná práce vyčerpávala vše, co šafář podle posudku znalceva dělává, třebaž nikoliv na velkém objektu, nýbrž jen na malém objektu. Přísluší proto žalobci služební vysvědčení, v němž jeho činnost u žalovaného jest označena pojmenováním »šafář«. V této souvislosti jest však hned podotknouti, že z této skutečnosti nic neplyne pro otázku pensijního pojištění žalobceva, neboť v tomto sporu nebylo rozhodnuto, že žalobce byl také šafářem podle § 1, odst. 2 a) zák. č. 86/1920 Sb. z. a n. a podle § 1, odst. 1 č. 6 a) zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.

Čís. 17453.

Výpověď, daná presidiem krajského soudu kancelářskému pomocníkovi, není rozhodnutím správního úřadu o nároku soukromoprávním, nýbrž jen projevem jedné smluvní strany (zaměstnavatele) vůči druhé smluvní straně (zaměstnanci) v soukromoprávním poměru služebním (§ 9 nař. č. 113/1926 Sb. z. a n.).

Nejde proto ve sporu, v němž se vypověděný kancelářský pomocník domáhá zjištění neplatnosti dané výpovědi, dalšího frvání služebního poměru a vyplácení zadržného platu, o žalobu podle § 105, ústavní listiny a § 1, odst. 1, zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. a neplatí ani pro podání této žaloby devadesátidenní propadná lhůta (§ 2, odst. 1 tohoto zákona).

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1939, Rv II 236/39.)